PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS

(piektā palāta)

2005. gada 19. aprīlī *

Apvienotās lietas T-380/02 un T-128/03

Success-Marketing Unternehmensberatungsgesellschaft mbH, Linca (Austrija), ko pārstāv G. Zeklēners [*G. Secklehner*] un K. Ofners [*C. Ofner*], advokāti, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), ko pārstāv J. Veberndērfers [*J. Weberndörfer*] un G. Šneiders [*G. Schneider*], pārstāvji,

atbildētājs,

* Tiesvedības valoda — vācu.

otrs procesa ITSB Apelāciju padomē dalībnieks un persona, kas iestājusies lietā T-128/03 —

Chipita International SA, Atēnas (Grieķija), ko pārstāv P. Hofmans [*P. Hoffmann*], advokāts,

par prasību, pirmkārt, atcelt ITSB Apelāciju pirmās padomes 2002. gada 26. septembra lēmumu (lietā R 26/2001-1), ar ko tika noraidīts prasītājas lūgums par *restitutio in integrum*, un, otrkārt, atcelt 2003. gada 13. februāra lēmumu un/vai ITSB Apelāciju pirmās padomes 2003. gada 13. marta lēmumu (lietā R 1124/2000-1) attiecībā uz iebildumu procesu starp *Success-Marketing Unternehmensberatungsgesellschaft mbH* un *Chipita International SA*.

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Vilars [*M. Vilaras*], tiesneses M. E. Martinša Ribeiru [*M. E. Martins Ribeiro*] un K. Jirimēe [*K. Jürimäe*],

sekretārs I. Nacins [*I. Natsinas*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2004. gada 14. decembrī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1 Grozītā Padomes 1993. gada 20. decembra Regula (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1994, L 11, 1. lpp.) ietver šādus noteikumus:

"59. pants

Termiņi un apelācijas veids

Paziņojumu par apelāciju iesniedz Birojā divu mēnešu laikā pēc tā lēmuma izziņošanas, par ko apelāciju iesniedz. Paziņojumu uzskata par iesniegtu tikai tad, kad ir samaksāta apelācijas nodeva. Četru mēnešu laikā pēc lēmuma izziņošanas iesniedz rakstveida paziņojumu, kurā izklāstīts apelācijas pamatojums.

[..]

77. pants

Paziņošana

Birojs tieši informē attiecīgās personas par lēmumiem un pavēstēm, kā arī par visiem paziņojumiem vai citu informāciju, uz ko attiecināms termiņa ierobežojums [kas nosaka termiņa sākumu] vai par ko attiecīgās personas jāinformē atbilstoši šīs regulas vai īstenošanas regulas noteikumiem, vai kuru izziņošanu norīkojis Biroja priekšsēdētājs.

78. pants

Restitutio in integrum

1. Pieteikuma par Kopienas preču zīmi iesniedzējam vai tās īpašniekam, vai kādai pusei lietas izskatīšanas procesā Birojā, kura, neskatoties uz to, ka ir veikti visi nepieciešamie pasākumi atbilstoši apstākļiem, nav spējusi iekļauties Biroja noteiktajā termiņā, pēc tās lūguma atjauno tās tiesības, ja, attiecīgo termiņu neievērojot, atbilstoši šī regulas noteikumiem rodas tiešas sekas, kas izraisa kādu tiesību vai atlīdzības iespējas [tiesību aizsardzības līdzekļa] zaudējumu.

2. Lūgums jāiesniedz rakstveidā divu mēnešu laikā kopš brīža, kad ir novērsts cēlonis attiecībā uz neiekļaušanos termiņā. Šajā laikā jāveic nepaveiktā darbība. Lūgums ir pieņemams tikai vienu gadu kopš neievērotā termiņa beigām. Ja netiek iesniegts pieteikums reģistrācijas pagarināšanai vai nav samaksāta reģistrācijas pagarināšanas nodeva, no viena gada laika perioda atskaita sešus mēnešus, kā paredzēts 47. panta 3. punkta trešajā teikumā.

[..]

4. Par lūgumu lemj instance, kas ir kompetenta lemt par neveikto darbību.

[..]"

2 Komisijas 1995. gada 13. decembra Regula (EK) Nr. 2868/95, ar ko īsteno Padomes Regulu (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV L 303, 1. lpp.), ietver šādus noteikumus:

"49. noteikums

Apelācijas noraidījums sakarā ar tās nepieņemamību

1. Ja apelācija neatbilst Regulas 57., 58. un 59. pantam un 48. noteikuma 1) punkta c) apakšpunktam un 2) punktam, Apelācijas [Apelāciju] padome noraida to kā nepieņemamu, ja vien katrs trūkums nav novērsts līdz Regulas 59. pantā noteiktā termiņa beigām.

[..]

3. Ja apelācijas nodevu samaksā pēc apelācijas iesniegšanas termiņa beigām, ievērojot Regulas 59. pantu, apelāciju uzskata par neiesniegtu un apelācijas nodevu apelācijas iesniedzējam atmaksā.

[..]

61. noteikums

Vispārēji noteikumi par paziņojumiem

1. Birojā veiktās procedūrās jebkuri Biroja paziņojumi ir oriģināls dokuments, kura kopiju apstiprina vai apzīmogo ar Biroja zīmogu, vai arī tā ir šādi apzīmogota datorizdruka. [Biroja paziņojumus veic, izmantojot dokumenta oriģinālu, apliecinātu vai ar Biroja zīmogu apzīmogotu dokumenta oriģināla kopiju vai arī šādi apzīmogotu datorizdruku.] Dokumentu kopijām, kas nāk no pusēm pašām, šādu apstiprinājumu nepieprasa.

2. Paziņojumus piegādā:

a) pa pastu saskaņā ar 62. noteikumu;

b) nododot personīgi saskaņā ar 63. noteikumu;

c) ievietojot pasta kastītē Birojā saskaņā ar 64. noteikumu;

d) ar telefaksu un citiem tehniskiem līdzekļiem saskaņā ar 65. noteikumu;

e) paziņojot publiski saskaņā ar 66. noteikumu.

62. noteikums

Izziņošana pa pastu

1. Lēmumus, uz kuriem attiecas apelācijas termiņš [kas nosaka apelācijas termiņa sākumu], pavēstes un citus dokumentus, kā noteicis Biroja priekšsēdētājs, paziņo ierakstītā vēstulē ar paziņojumu par piegādi. Lēmumus un paziņojumus, uz kuriem attiecas cits termiņš, piegādā ierakstītā vēstulē, ja vien Biroja priekšsēdētājs nav noteicis citādi. Visus citus paziņojumus nosūta pa parasto pastu.

[..]

65. noteikums

Izziņošana ar telefaksa un citu tehnisku līdzekļu starpniecību

1. Izziņošanu ar telefaksa starpniecību realizē, pārraidot paziņojamā dokumenta oriģinālu vai kopiju, kā paredzēts 61. noteikuma 1) punktā. Šādas pārraidīšanas sīkākus noteikumus nosaka Biroja priekšsēdētājs.

[..]

68. noteikums

Neprecizitātes izziņošanā

Gadījumā, ja dokuments ir sasniedzis adresātu un Birojs nevar pierādīt, ka tas ticis savlaicīgi informēts, vai, ja nav ievēroti noteikumi attiecībā uz tā informēšanu, dokumentu uzskata par paziņotu dienā, ko Birojs noteicis kā saņemšanas dienu.

[..]"

Prāvas priekšvēsture

3 1997. gada 16. septembrī prasītāja Iekšējā tirgus saskaņošanas birojam (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) iesniedza Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, pamatojoties uz Regulu Nr. 40/94. *Ad hoc* veidlapā bija norādītas prasītājas pārstāvja koordinātes un viņa telefaksa numurs.

4 Reģistrācijai pieteiktā preču zīme ir vārdisks apzīmējums "PAN & CO", un tās reģistrācija ir pieteikta attiecībā uz precēm un pakalpojumiem, kas ietilpst 11., 30., 35., 37. un 42. klasē atbilstoši pārskatītajam un grozītajam 1957. gada 15. jūnija Nicas Nolīgumam par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām.

5 1998. gada 20. jūlijā preču zīmes reģistrācijas pieteikums tika publicēts *Bulletin des marques communautaires* ["Kopienas Preču Zīmju Biļetenā"] Nr. 54/98.

6 1998. gada 19. oktobrī *Chipita International SA* (turpmāk tekstā — "persona, kas iestājusies lietā") saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 42. panta 1. punktu iesniedza iebildumu, kam tika piešķirts numurs B 92 413. Lai pamatotu iebildumu, tika izvirzīta sajaukšanas iespēja atbilstoši Regulas Nr. 40/94 8. panta 1. punkta b) apakšpunktam starp reģistrācijai pieteikto preču zīmi un personas, kas iestājusies lietā, Kopienas preču zīmi. Šī Kopienas preču zīme, kas reģistrēta 1996. gada 30. augustā attiecībā uz precēm, kuras ietilpst 30. klasē atbilstoši Nicas Nolīgumam, ir attēlota šādi:

7 Iebildums tika iesniegts tikai pret vārdiskā apzīmējuma "PAN & CO" reģistrāciju attiecībā uz precēm, kas ietilpst iepriekš minētajā klasē.

8 Ar 1999. gada 22. septembra Lēmumu Nr. 799/1999 Iebildumu nodaļa noraidīja Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu tikai attiecībā uz precēm, kas ietilpst 30. klasē atbilstoši Nicas Nolīgumam.

9 Ar 2000. gada 21. februāra telefaksu ITSB lūdza prasītāju samaksāt reģistrācijas maksu.

10 Pēc tam, kad ITSB pārstāvis bija telefoniski kontaktējies ar prasītājas pārstāvi, Iebildumu nodaļas 1999. gada 22. septembra lēmums 2000. gada 25. aprīlī pa elektronisko pastu tika nosūtīts prasītājas pārstāvim.

11 Ar 2000. gada 23. jūnija vēstuli, ko ITSB saņēma 26. jūnijā, prasītāja iesniedza lūgumu par *restitutio in integrum* atbilstoši Regulas Nr. 40/94 78. pantam, kā arī lūgumu piekļūt lietas materiāliem un atmaksāt tai radušos izdevumus.

12 Lai pamatotu savu lūgumu par *restitutio in integrum*, prasītāja norāda, ka ITSB nav viņu informējis par iebildumu procesu [Nr.] B 92 413 un ka tā par to uzzināja tikai brīdī, kad to lūdza samaksāt reģistrācijas maksu. Šī situācija neļāva prasītājai ievērot terminu, kāds noteikts apsvērumu iesniegšanai par iebildumiem pret Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, kā arī termiņu apelācijas sūdzības iesniegšanai par Iebildumu nodaļas 1999. gada 22. septembra lēmumu. Prasītāja lūdza atjaunot tās tiesības tādā procesa stadijā, kāda bija vienu gadu pirms lūguma par *restitutio in integrum* iesniegšanas, un iesniedza šī lūguma pielikumā apsvērumus par personas, kas iestājusies lietā, iesniegto iebildumu.

13 Šajā pašā vēstulē prasītāja papildus lūdza šos apsvērumus uzskatīt par apelācijas sūdzību par Iebildumu nodaļas 1999. gada 22. septembra Lēmumu Nr. 799/1999, ja ITSB uzskatītu, ka nav iespējams atjaunot tās tiesības, un pievienoja čeku, lai segtu apelācijas nodevu.

14 Ar 2000. gada 25. oktobra Lēmumu Nr. 2480/2000 Iebildumu nodaļa paziņoja, ka saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 78. panta 4. punktu tās komeptencē nav lemt par lūgumu par *restitutio in integrum*, ciktāl tas attiecas uz termiņa neievērošanu apelācijas sūdzības iesniegšanai par tās 1999. gada 22. septembra lēmumu. Pārējā daļā tā noraidīja lūgumu kā nepieņemamu, jo šis lūgums tika iesniegts vairāk nekā

gadu pēc tam, kad 1999. gada 6. februārī bija beidzies neievērotais termiņš, proti, trīs mēneši, ko ITSB piešķīra prasītājai ar 1998. gada 6. novembra paziņojumu, lai prasītāja iesniegtu apsvērumus par iebildumu. Tā arī apgalvoja, ka jebkurā gadījumā lūgums nebija pamatots, jo ar iebildumu procesu [Nr.] B 92 413 saistītie dokumenti bija laikus nosūtīti prasītājai.

15 Ar 2000. gada 29. novembra vēstuli ITSB informēja prasītāju, ka tās 2000. gada 23. jūnija lūgums tiek uzskatīts arī par apelācijas sūdzību par Iebildumu nodaļas 1999. gada 22. septembra Lēmumu Nr. 799/1999 (lieta R 1124/2000-1).

16 2001. gada 2. janvārī prasītāja saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 59. pantu iesniedza apelāciju ITSB par Iebildumu nodaļas 2000. gada 25. oktobra Lēmumu Nr. 2480/2000 (lieta R 26/2001-1).

17 2002. gada 2. augustā ITSB aicināja prasītāju iesniegt apsvērumus par telefaksa aparāta atskaitēm, kas apliecina sekmīgu nosūtīšanu, attiecībā uz 1998. gada 6. novembra paziņojumu par iebildumu un aicinājumu trīs mēnešu laikā iesniegt apsvērumus par iebildumu un attiecībā uz Iebildumu nodaļas 1999. gada 22. septembra Lēmumu Nr. 799/1999. Prasītāja šo uzaicinājumu izpildīja ar 2002. gada 2. oktobra vēstuli.

18 Ar 2002. gada 26. septembra lēmumu Apelāciju pirmā padome noraidīja apelācijas sūdzību, ko prasītāja iesniedza par Iebildumu nodaļas 2000. gada 25. oktobra Lēmumu Nr. 2480/2000, pamatojoties uz to, ka lūgums par *restitutio in integrum* netika iesniegts Regulā Nr. 40/94 noteiktajos termiņos.

19 Pēc tam, kad šis lēmums informācijas nolūkos 2002. gada 2. oktobrī tika nosūtīts prasītājai pa telefaksu, šis Apelāciju pirmās padomes 2002. gada 26. septembra lēmums tika paziņots prasītājai tās pārstāvja personā, nosūtot ierakstītu vēstuli ar paziņojumu par saņemšanu, kas tika pienācīgi parakstīta 2002. gada 10. oktobrī.

20 Ar 2003. gada 13. februāra lēmumu, kas prasītājai tika paziņots šī paša gada 19. februārī, Apelāciju pirmā padome noraidīja prasītājas 1999. gada 22. septembra apelācijas sūdzību par Iebildumu nodaļas Lēmumu Nr. 799/1999, pamatojoties uz to, ka šī apelācijas sūdzība netika iesniegta Regulas Nr. 40/94 59. pantā noteiktajā termiņā, kas izbeidzās 1999. gada 22. novembrī.

21 Ar 2003. gada 13. marta lēmumu, kas prasītājai tika paziņots šī paša gada 24. martā, Apelāciju pirmā padome laboja iepriekš minēto lēmumu, būdama pārliecināta, it īpaši, ka attiecīgā apelācijas sūdzība ir jāuzskata par neiesniegtu saskaņā ar Regulas Nr. 2868/95 49. noteikuma 3. punktu.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

22 Ar prasības pieteikumiem, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegti 2002. gada 18. decembrī un 2003. gada 18. aprīlī un reģistrēti, attiecīgi, ar numuriem T-380/02 un T-128/03, prasītāja cēla šo prasību.

23 2003. gada 15. jūlijā Pirmās instances tiesas kancelejā ITSB iesniedza savu atbildes rakstu lietā T-380/02 un 2003. gada 11. septembrī — lietā T-128/03.

24 Persona, kas iestājusies lietā, 2003. gada 18. augustā iesniedza atbildes rakstu lietā T-128/03, lūdzot apturēt tiesvedību līdz sprieduma pieņemšanai lietā T-380/02. Prasītāja un ITSB iebilda pret lūgumu apturēt tiesvedību un, savukārt, atbalstīja abu konkrēto lietu apvienošanu.

25 Ar Pirmās instances tiesas ceturtās palātas priekšsēdētāja 2004. gada 3. februāra rīkojumu lietas T-380/02 un T-128/03 tika apvienotas mutvārdu procesā un galīgā sprieduma taisīšanai saskaņā ar Pirmās instances tiesas Reglamenta 50. pantu.

26 Saskaņā ar tiesneša referenta ziņojumu Pirmās instances tiesa nolēma sākt mutvārdu procesu, un procesa organizatorisko pasākumu ietvaros aicināja lietas dalībniekus atbildēt uz noteiktiem jautājumiem un iesniegt dokumentus, ko tie noteiktajā termiņā arī izdarīja.

27 Prasītājas un ITSB mutvārdu paskaidrojumi un atbildes uz Pirmās instances tiesas jautājumiem tika uzklausītas atklātā tiesas sēdē 2004. gada 14. decembrī.

28 Šajā tiesas sēdē prasītāja precizēja, ka lietā T-380/02 tā lūdza atcelt Apelāciju padomes 2002. gada 26. septembra lēmumu, nevis 2002. gada 2. oktobra lēmumu, kā tas bija kļūdaini norādīts prasības pieteikumā. Šajā sakarā ITSB neizteica nevienu apsvērumu.

29 Lietā T-380/02 prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt Apelāciju padomes 2002. gada 26. septembra lēmumu;

— pasludināt, ka atbildētājam ir pienākums "veikt *restitutio in integrum*";

— piespriest ITSB atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

30 Lietā T-128/03 prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt Apelāciju padomes 2003. gada 13. februāra lēmumu un/vai Apelāciju padomes 2003. gada 13. marta lēmumu;

— piespriest ITSB atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

31 Abās lietās ITSB prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Lietas dalībnieku izvirzītie argumenti

Lieta T-380/02

32 Pirmkārt, prasītāja paskaidroja, ka pēc tam, kad saņemts ITSB 2000. gada 21. februāra lūgums samaksāt reģistrācijas maksu, tā atskārtusi, ka trūkst vienas preču klases, uz ko tā pretendēja. Prasītāja norādīja, ka pēc lūgumiem sniegt paskaidrojumus ITSB 2000. gada 25. aprīlī tai pa elektronisko pastu nosūtīja Iebildumu nodaļas 1999. gada 22. septembra Lēmumu Nr. 799/1999, kas prasītājai ļāva uzzināt par iebildumu, kurš iesniegts pret tās Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu.

33 Prasītāja apgalvo, ka par iebildumu procesu tā izlasījusi Iebildumu nodaļas 2000. gada 25. oktobra lēmumā, kurā bija minēti četri dokumenti, ko viņai esot nosūtījis ITSB, proti:

— 1998. gada 6. novembra telefakss, ar ko paziņo par iebildumu un to, ka sācies triju mēnešu termiņš, kas beidzas 1998. gada 6. februārī, lai iesniegtu iespējamos apsvērumus;

— 1999. gada 3. jūnija telefakss ar informāciju, ka agrākā preču zīme, uz ko balstīts iebildums, starplaikā ir reģistrēta Kopienas preču zīmju reģistrā un ka lēmums tiks pieņemts, ņemot vērā pieejamos pierādījumu elementus;

— 1999. gada 22. septembra telefakss, ar ko paziņo Iebildumu nodaļas 1999. gada 22. septembra Lēmumu Nr. 799/1999;

— 2000. gada 11. janvāra telefakss, ar ko paziņo, ka spēkā stājas iepriekš minētais lēmums un sākas trīs mēnešu termiņš, lai iesniegtu lūgumu daļēji grozīt Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu.

34 Tomēr neviens no šiem dokumentiem nesasniedza prasītājas pārstāvja biroju, kura iekšējā organizācija izslēdz jebkādu iespēju nozaudēt četrus dokumentus. Prasītājai šādi tika liegtas tiesības tikt uzklausītai, jo samierināšanās periodā tā nevarēja sazināties ar iebildumu iesniedzēju, iesniegt apsvērumus vai noteiktajā termiņā iesniegt apelācijas sūdzību par Iebildumu nodaļas Lēmumu Nr. 799/1999. Prasītāja uzskata, ka šajos apstākļos, kaut arī viņa ir ievērojusi to rūpību, ko šie apstākļi prasa, tai tika liegta iespēja ievērot ITSB noteiktos termiņus, kas arī attaisno lūgumu par *restitutio in integrum.*

35 Prasītāja norāda, ka tieši šī neziņa par iebilduma procesa stāvokli ir iemesls, kādēļ tā lūdza atjaunot savas tiesības tādā procesa stadijā, kāda bija vienu gadu pirms lūguma par *restitutio in integrum* iesniegšanas.

36 Otrkārt, prasītāja norāda, ka nevar piekrist ITSB apgalvojumam, saskaņā ar kuru termiņi iebilduma apstrīdēšanai bija beigušies vairāk nekā gadu pirms lūguma par *restitutio in integrum* iesniegšanas.

37 Šajā ziņā prasītāja atzīmē, ka 1999. gada 26. jūnijā, t.i., vienu gadu pirms minētā lūguma iesniegšanas, ITSB vēl nebija lēmis par iebildumu un tikai kompetentās nodaļas lēmums bija noslēdzis iebildumu procesu. Prasītāja apgalvo, ka līdz šim lēmumam bija pagājuši termiņi, saprasti kā "periodi" vai "laikposmi", kuros tā būtu varējusi veikt procesuālās darbības, tādas kā iesniegt lūgumu apturēt iebildumu procesu, atsaukt reģistrācijas pieteikumu, ierobežot preces un pakalpojumus, attiecībā uz kuriem pieteikta preču zīme, vai izlīgt ar iebildumu iesniedzēju. Šajos apstākļos, atbilstoši prasītājas domām, tai varēja piešķirt *restitutio in integrum*, ņemot vērā to, ka prasītāja bija zaudējusi arī iespēju izmantot savas tiesības iesniegt apelācijas sūdzību par Iebildumu nodaļas lēmumu.

38 Treškārt, prasītāja apgalvo, ka ITSB nav pierādījis, ka attiecīgie četri dokumenti tiešām bija paziņoti tās pārstāvim, un šajā gadījumā ar divu nosūtīšanas atskaišu iesniegšanu nepietiek, jo pastāvēja iespēja, ka telefakss nosūtīts nepilnīgi. Prasītāja norāda, ka telefaksa nosūtīšanas atskaites vispār, un konkrēti ITSB atskaites, nekādā gadījumā nav piemērotas tam, lai pierādītu paziņošanu. Šajā kontekstā šaura Regulas Nr. 40/94 78. panta interpretācija, ko veica Apelāciju padome, izslēdz jebkādu *restitutio in integrum* iespēju tādā ziņā, ka, ja dokuments nav paziņots, *restitutio in integrum* nekad nebūs iespējams, jo neviens termiņš nesāksies bez paziņošanas.

39 Visbeidzot, prasītāja norāda, ka savā 2000. gada 25. oktobra lēmumā Iebildumu nodaļa nelēma par *restitutio in integrum* attiecībā uz izbeigušos apelācijas sūdzības termiņu, un atzīmē, ka 2000. gada 22. novembrī tā bija rakstījusi ITSB, lai tas lemtu par šo lūguma daļu.

40 ITSB apstiprina, ka Apelāciju padome pamatoti noraidīja lūgumu par *restitutio in integrum*, piemērojot Regulas Nr. 40/94 78. panta 2. punkta trešo teikumu, jo minētais lūgums tika iesniegts vairāk nekā gadu pēc neievērotā termiņa beigām, t.i., pēc 1999. gada 6. februāra.

Lieta T-128/03

41 Pēc būtības prasītāja izvirza trīs iebildumus, lai pamatotu savu pieteikumu atcelt lēmumu.

42 Pirmkārt, prasītāja pārmet Apelāciju padomei, ka tā būtiski grozījusi sava sākotnējā 2003. gada 13. februāra lēmuma pamatojumu un rezolutīvo daļu, pārkāpjot Regulas Nr. 2868/95 53. noteikumu, kas pieļauj tikai acīmredzamu kļūdu labojumus. Šis labojums no juridiskā aspekta būtu jāuzskata par spēkā neesošu.

43 Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka ITSB savus paziņojumus un lēmumus nav pareizi paziņojis.

44 Tiesas sēdē prasītāja precizēja, ka ITSB nav pilnīgas izvēles brīvības attiecībā uz paziņošanas veidiem, kas uzskaitīti Regulas Nr. 2868/95 61. noteikuma 2. punktā, un ka šajā gadījumā ITSB bija jāievēro 62. noteikuma 1. punkts, kurā noteikta paziņošana pa pastu.

45 Prasītāja norāda — lai pierādītu, ka ITSB paziņojis šī spriedumu 33. punktā minētos četrus dokumentus, ko prasītāja nekad nav saņēmusi, ITSB iesniedza tikai telefaksa nosūtīšanas atskaites, ar ko nekādā gadījumā nevar pierādīt pareizu un pienācīgu paziņošanu. Šīs atskaites ir tikai norādes par paziņošanu.

46 Turklāt viena no šīm atskaitēm, kas attiecas uz 1998. gada 6. novembra paziņojumu par iebildumu par Kopienas preču zīmes pieteikumu, ir acīmredzami nepareiza, jo tajā neparādās Austrijas telefona kods. Norāde "OK" šajā atskaitē liecina, ka sekmīgas nosūtīšanas apstiprinājums varētu parādīties arī telefaksa nosūtīšanas kļūdas gadījumā. Prasītāja atzīmē, ka Apelāciju padome savā 2003. gada 13. februāra lēmumā neatsaucās uz attiecīgo atskaiti un neizvērtēja apstiprinošo atskaiti par Iebildumu nodaļas 1999. gada 22. septembra lēmuma nosūtīšanu.

47 Prasītāja uzsver — jebkurā gadījumā pieredze liecina, ka ir iespējams saņemt atskaiti, kas apstiprina nosūtīšanu, kaut gan telefakss nekad nav sasniedzis adresātu.

48 Turklāt, pētot dažādu valstu biroju un Eiropas Patentu biroja praksi, atklājas, ka oficiālo paziņojumu — vismaz tādu, ar ko nosaka termiņa sākšanos — nosūtīšana pa pastu vai pa telefaksu ar papildu drošības mehānismiem atbilst ne tikai Eiropas, bet arī starptautiskajām juridiskajām normām. Ja dokumentu nosūtītu tikai pa telefaksu, tad nekad nevarētu iesniegt pierādījumus par pareizu paziņošanu.

49 Treškārt, prasītāja pēc būtības izvirza aizstāvības tiesību pārkāpumu, jo tai netika piešķirta piekļuve iebildumu procesa lietas materiāliem, ko tā lūdza 2002. gada 12. jūlijā.

50 ITSB lūdz noraidīt visus prasītājas izvirzītos iebildumus kā nepamatotus.

51 Persona, kas iestājusies lietā, apgalvo, ka Apelāciju padome 2003. gada 13. februāra lēmumā pamatoti uzskatīja, ka ar pastāvošajām norādēm pietiek, lai pierādītu, ka Iebildumu nodaļas 1999. gada 22. septembra lēmums tiešām tika paziņots prasītājai tajā pašā dienā un ka, attiecīgi, pret viņu iesniegtā apelācijas sūdzība nebija pieņemama.

52 Tā norāda, ka prasītāja neiesniedza dokumentus, it īpaši sava telefaksa aparāta ienākošo un izejošo sūtījumu reģistru kopijas, kas ļautu atzīt minētā paziņojuma pastāvēšanu par neesošu.

Pirmās instances tiesas vērtējums

53 Ir zināms, ka gan lūgums par *restitutio in integrum*, gan apelācijas sūdzība par Iebildumu nodaļas 1999. gada 22. septembra Lēmumu Nr. 799/1999, ar ko par pamatotiem atzīti iebildumi pret Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, ir noraidīti, jo tie nebija iesniegti attiecīgi paredzētajos termiņos. ITSB uzskatīja, ka attiecīgie termiņi ir skaitāmi no dienas, kad prasītājai pa telefaksu tika nosūtīts 1998. gada 6. novembra paziņojums, ar ko tā informēta par iebildumiem, kas celti pret viņas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, kā arī par triju mēnešu termiņa sākšanos iespējamo apsvērumu iesniegšanai, kā arī Iebildumu nodaļas 1999. gada 22. septembra Lēmums Nr. 799/1999, kam bija pievienota vēstule ar brīdinājumu, ka lēmumu var pārsūdzēt divu mēnešu laikā no tā paziņošanas dienas.

54 Prasītāja ne vien apgalvo, ka nav saņēmusi šos telefaksus, bet arī uzskata, ka ITSB būtu bijis jāievēro Regulas Nr. 2868/95 62. noteikuma 1. punkts, kurā paredzēts paziņojumu nosūtīt pa pastu, turklāt prasītāja norāda, ka ar telefaksu nosūtīšanas atskaitēm nekādā gadījumā nav iespējams pierādīt, ka ir pareizi un pienācīgi sniegti attiecīgie paziņojumi, kā rezultātā tikai var sākties termiņa atskaite.

55 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka telefaksa sūtījuma pierādošais raksturs ir atkarīgs gan no formalitātes pakāpes, ko attiecīgajam aktam paredz spēkā esošie noteikumi, gan no paša datu pārraides procesa apstākļiem, un šeit jāatzīmē, ka vispārīgi akta nosūtīšana pa telefaksu parasti nekādi neskar akta juridiski saistošās sekas. Ja spēkā esošie noteikumi dažiem aktiem paredz īpašas formalitātes, tad ir jāpārbauda, vai šo aktu nosūtīšana pa telefaksu atbilst minētajiem noteikumiem (Tiesas 2002. gada 18. jūnija spriedums lietā C-398/00 Spānija/Komisija, *Recueil*, I-5643. lpp., 21. un 22. punkts).

56 Konkrētajā gadījumā Regulas Nr. 2868/95 61. noteikuma 2. punktā ir uzskaitīti dažādi veidi, kā darīt zināmus ITSB lēmumus un paziņojumus, tai skaitā minēta arī sūtīšana pa telefaksu. Ikvienam sūtīšanas veidam veltīts konkrēts noteikums, kurā izskaidroti raksturīgie sūtīšanas apstākļi un kārtība.

57 Paziņojums ar publikāciju "Kopienas Preču Zīmju Biļetenā", kas minēts Regulas Nr. 2868/95 66. noteikumā, ir iespējams tikai tad, ja nav zināma saņēmēja adrese vai ITSB divreiz nav izdevies veikt paziņojumu minētās regulas 62. noteikuma 1. punktā minētajā kārtībā. Regulas Nr. 2868/95 64. noteikumā minētā paziņošana, izmantojot ITSB pasta kasti, protams, ir iespējama tikai tad, ja adresāta rīcībā ir šāda kaste, kurā ievieto dokumentu, kas jādara zināms.

58 Attiecībā uz telefaksa sūtījumiem Regulas Nr. 2868/95 65. noteikumā paredzēts, ka tiek nosūtīts vai nu "nosūtāmā dokumenta" oriģināls vai, ievērojot šīs regulas 61. noteikuma 1. punktu, tā kopija. Formulējums "nosūtāmais dokuments" ir vispārīgs un nozīmē, ka šo sūtīšanas veidu var izmantot neatkarīgi no dokumenta veida, kas jānosūta. Šo secinājumu apstiprina arī ITSB priekšsēdētāja 1997. gada 1. aprīļa lēmuma EX-97-1 1. pants, kurā noteikta ITSB lēmumu, paziņojumu un sūtījumu forma, ITSB instances vai nodaļas nosaukuma norāde, kā arī atbildīgā pārstāvja vai pārstāvju vārdi gadījumos, "kad [ITSB] lēmumu vai paziņojumu sūta pa telefaksu". Tātad pa telefaksu var sūtīt jebkuru ITSB lēmumu vai paziņojumu.

59 Pasta sūtījumu gadījumā Regulas Nr. 2868/95 62. noteikuma 1. punktā paredzēti atšķirīgi nosūtīšanas veidi atkarībā no nosūtāmā akta rakstura. Ir jāatgādina, ka saskaņā ar šo noteikumu lēmumi, saskaņā ar kuriem sāk skaitīt apelācijas sūdzības termiņu, pavēstes un visi pārējie dokumenti, kas ar ITSB priekšsēdētāja lēmumu jānosūta pa pastu, tiek nosūtīti ierakstītā vēstulē ar paziņojumu par saņemšanu. Lēmumus un paziņojumus, saskaņā ar kuriem sāk skaitīt citus termiņus, nosūta ar ierakstītu vēstuli, izņemot gadījumus, kad ITSB priekšsēdētājs ir lēmis citādi. Pārējos paziņojumus nosūta ar parastu vēstuli.

60 No tā, kā ir formulēts šis noteikums, kas attiecas uz visiem aktiem, ko var paziņot ITSB, izriet, ka noteikumā izklāstīto kārtību piemēro vienīgi tad, ja ir pieņemts lēmums paziņojumu sniegt pa pastu. Regulas 61. noteikuma 2. punktā izklāstīto visu pārējo paziņošanas veidu (izņemot publikāciju "Kopienas Preču Zīmju Biļetenā") lietderīguma princips neļauj uzskatīt, ka ITSB būtu pienākums izmantot tikai un vienīgi pastu, lai paziņotu lēmumus, saskaņā ar kuriem sāk skaitīt apelācijas sūdzības termiņu, vai paziņojumus, saskaņā ar kuriem sāk skaitīt citu termiņu; šajā gadījumā tas respektīvi attiecas uz Iebildumu nodaļas 1999. gada 22. septembra lēmumu un 1998. gada 6. novembra paziņojumu.

61 Tātad ITSB varēja pamatoti nosūtīt minētos aktus pa telefaksu, līdz ar to ir jāizvērtē telefaksa sūtījumu pierādošais raksturs saistībā ar paša datu pārraides procesa apstākļiem.

62 Pat izdarot pieņēmumu, ka 1998. gada 6. novembra paziņojumu un Iebildumu nodaļas 1999. gada 22. septembra lēmumu, kā to apgalvo prasītāja, būtu vajadzējis sūtīt ierastā veidā, proti — pa pastu, kā to paredz Regulas Nr. 2868/95 62. noteikuma 1. punkts, kas šajā gadījumā neapšaubāmi nav noticis, jebkurā gadījumā būtu jāveic viena un tā pati analīze.

63 Šeit jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 2868/95 68. noteikumu, kura virsraksts "Neprecizitātes izziņošanā" ir nepārprotams, gadījumos, ja dokuments ir sasniedzis adresātu un ITSB nevar pierādīt, ka adresāts ir laikus informēts, vai ja nav ievēroti noteikumi attiecībā uz adresāta informēšanu, dokumentu uzskata par paziņotu dienā, ko ITSB noteicis kā saņemšanas dienu.

64 Šis noteikums, kopumā ņemot, ir jāsaprot kā tāds, kas atzīst, ka ITSB var noteikt datumu, kurā adresāts ir saņēmis dokumentu, ja ITSB nespēj pierādīt, ka tas ir pienācīgi nosūtīts, vai ja nav ievēroti sūtīšanas noteikumi, un ka minētais noteikums piešķir šim apliecinājumam pienācīgas nosūtīšanas juridiskās sekas.

65 Tā kā Regulas Nr. 2868/95 68. noteikums neprasa ievērot nekādas formalitātes, lai sniegtu šo apliecinājumu, ir jāatzīst, ka šo apliecinājumu var sniegt ar telefaksa palīdzību, ja vien šī datu pārraides procesa apstākļi piešķir tam pierādošu raksturu.

66 ITSB mutvārdu procesā iesniedza vairākus pielikumus, tai skaitā arī 1999. gada 22. septembra vēstuli, ar ko ITSB prasītājai nosūtīja Iebildumu nodaļas Lēmumu Nr. 799/1999, kas datēts ar to pašu datumu, kā arī 1998. gada 6. novembra paziņojumu, un šiem dokumentiem pievienoti arī atbilstošās telefaksa nosūtīšanas atskaites.

67 Telefaksa nosūtīšanas atskaitē, kas attiecas uz Iebildumu nodaļas 1999. gada 22. septembra Lēmumu Nr. 799/1999, ir šādas norādes:

— "0004336122221918" rindā "TELEFONO CONEXION" (telefonisks savienojums), kas atbilst prasītājas pārstāvja biroja telefaksa numuram, kurš norādīts Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma veidlapā, pirms kura ir "0", kas norāda uz savienojumu ārpus ITSB;

— "DR. LINDMAYR" rindā "ID CONEXION" (savienojuma identifikācija); šī persona strādā tajā pašā advokātu birojā, kurā strādā prasītājas pārstāvis Dr. Zeklēnera kungs;

— "22/09 16:14", kas norāda savienojuma datumu un laiku;

— "9", kas atbilst nosūtīto lappušu skaitam, kurš, savukārt, faktiski atbilst Iebildumu nodaļas Lēmuma Nr. 799/1999 astoņām lappusēm plus tajā pašā dienā sūtītās paziņojuma vēstules vienai lappusei;

— "RESULTADO OK", kas apliecina, ka telefakss ir piegādāts pareizi.

68 Telefaksa nosūtīšanas atskaitē, kas attiecas uz 1998. gada 6. novembra paziņojumu, ir šādas norādes:

— "036122221918" rindā "TELEFONO CONEXION" (telefonisks savienojums);

— "DR. LINDMAYR" rindā "ID CONEXION" (savienojuma identifikācija);

— "06/11 18:20", kas norāda savienojuma datumu un laiku;

— "11", kas atbilst nosūtīto lappušu skaitam, kuras, savukārt, faktiski atbilst personas, kas iestājusies lietā, iesniegtajam iebilduma tekstam, kam pievienota ITSB 1998. gada 6. novembra vēstule, kurā norādīts par triju mēnešu termiņa sākšanos iespējamo apsvērumu iesniegšanai;

— "RESULTADO OK", kas apliecina, ka telefakss ir piegādāts pareizi.

69 Runājot par telefaksa nosūtīšanas atskaiti, kas attiecas uz Iebildumu nodaļas 1999. gada 22. septembra Lēmumu Nr. 799/1999, visi 67. punktā uzskaitītie elementi, ko savā 2003. gada 13. februāra lēmumā minējusi Apelāciju padome (skat. lēmuma 23. un turpmākos punktus), ļauj atzīt, ka ITSB uzrādītajai telefaksa nosūtīšanas atskaitei ir pierādošs raksturs, jo prasītāja šajā lietā nav izvirzījusi nekādus konkrētus iebildumus pret šīs atskaites norādēm.

70 Šajā sakarā ir jāatzīmē, ka tiktāl, ciktāl tiek izdarītas vispārējas atsauces uz argumentiem, ko ietver administratīvā procesa laikā iesniegtie rakstiskie apsvērumi, prasības pieteikums gan lietā T-128/03, gan lietā T-380/02 faktiski neatbilst Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunkta noteikumiem un tātad nav jāizskata (Pirmās instances tiesas 1997. gada 7. novembra spriedums lietā T-84/96 *Cipeke/* Komisija, *Recueil*, II-2081. lpp., 33. punkts, un Pirmās instances tiesas 2004. gada 31. marta spriedums lietā T-20/02 *Interquell/*ITSB — *SCA Nutrition* (*HAPPY DOG*), *Recueil*, II-1001. lpp., 20. punkts).

71 Saistībā ar 1998. gada 6. novembra nosūtīšanas atskaiti, prasītāja, no vienas puses, apgalvo, ka runa esot par "ārkārtīgi apšaubāmu dokumentu", jo "daļa, kas atrodas pirms vietējā identifikācijas numura, ar zīmuļa palīdzību padarīta nesalasāma".

72 Šeit pietiek konstatēt, ka dokuments, ko prasītāja iekļāvusi savos pielikumos, patiesībā ir tā dokumenta oriģināla kopija, kas iekļauts ITSB administratīvā procesa lietas 40. lappusē un kurā blakus numuram "036122221918" ir izdarīts pasvītrojums ar fluorescējošu marķieri, kas nekādus ierakstus neaizsedz.

73 No otras puses, prasītāja apgalvo, ka uz dokumenta neparādoties telefona kods, kas atbilst Austrijai, kur atrodas tās pārstāvja birojs, līdz ar to, neraugoties uz norādi "OK", telefaksa nosūtīšana nav bijusi iespējama.

74 Vispirms jāatzīmē, ka gan Apelāciju padomes 2003. gada 13. februāra lēmumā, gan ITSB atbildes rakstā ir precizēts, ka gan tā advokāta uzvārds, kas strādā birojā, kurš pārstāv prasītāju, gan saņēmēja numurs, kas redzams uz nosūtīšanas atskaites, ir parādījies telefaksa aparāta iestatījumu rezultātā. Kā prasības pieteikumā, tā tiesas sēdes laikā prasītāja nav sniegusi nekādus papildu elementus, ar ko būtu iespējams atspēkot ITSB apgalvojumu.

75 Turklāt it īpaši ir jāatzīmē, ka 73. punktā atkārtoti minētais prasītājas secinājums ir pretrunā pašas prasītājas paziņojumiem šajā lietā.

76 Atbildot uz vienu no Pirmās instances tiesas jautājumiem, kura mērķis bija pārbaudīt apelācijas sūdzības pieņemamību lietā T-380/02, prasītāja skaidri norādīja, ka 2002. gada 2. oktobrī ir saņēmusi no ITSB Apelāciju padomes 2002. gada 26. septembra lēmumu. Saņēmēja numurs, kas lasāms uz 2002. gada 2. oktobra telefaksa nosūtīšanas atskaites, ir tieši tas pats, kas minēts uz 1998. gada 6. novembra telefaksa nosūtīšanas atskaites, proti — "036122221918".

77 Pirmās instances tiesā iesniegtajā lietā turklāt ir vēl četras nosūtīšanas atskaites, kurās norādīts iepriekš minētais numurs un kas attiecas uz telefaksiem, kuru saņemšanu prasītāja nekad nav apstrīdējusi, proti:

— 2000. gada 25. oktobra telefakss, ar ko ITSB paziņoja prasītājai par Iebildumu nodaļas lēmumu, tai pašā dienā noraidot tās lūgumu par *restitutio in integrum*;

— 2000. gada 21. decembra telefakss, kurā bija ar to pašu datumu datēta vēstule no ITSB Iebildumu nodaļas locekļa Gerulaka [*Geroulakos*] kunga, ar ko prasītājas pārstāvim sniegta atbilde uz tās 2000. gada 28. novembra sūtījumu, norādot, ka šī nodaļa nav kompetenta iestāties attiecīgajā lietā;

— 2002. gada 2. augusta telefakss, ar ko ITSB nosūtīja prasītājas pārstāvim Apelāciju pirmās padomes referenta paziņojumu ar to pašu datumu;

— 2002. gada 17. oktobra telefakss, ar ko ITSB nosūtīja prasītājas pārstāvim zināšanai Apelāciju pirmās padomes referenta paziņojumu, kas adresēts iebildumu iesniedzēja pārstāvim.

78 Šķiet, ka Austrijas telefona koda parādīšanās nosūtīšanas atskaitē nav uzskatāma par vajadzīgu elementu, lai konstatētu, ka telefaksi prasītājas pārstāvim nosūtīti veiksmīgi.

79 Turklāt ir jāuzsver, ka ir zināms, ka attiecībā uz reģistrācijai pieteiktās Kopienas preču zīmes reģistrācijas procesu, iebildumiem pret to un apelāciju par Iebildumu nodaļas lēmumiem, prasītāja ir saņēmusi daudzus telefaksus gan pirms, gan pēc šiem četriem telefaksiem, ko, saskaņā ar tās apgalvojumiem, prasītāja nav saņēmusi tikai iebildumu procesa laikā.

80 Attiecībā uz diviem telefaksiem, ko, saskaņā ar prasītājas apgalvojumiem, tā nav saņēmusi, proti — 1999. gada 3. jūnija un 2000. gada 11. janvāra telefaksu (skat. šī sprieduma 33. punktu), ir jākonstatē, ka ITSB arī par šiem sūtījumiem ir iesniedzis nosūtīšanas atskaites, kas ietver norādes, kuras piešķir tām pierādošu raksturu.

81 No šiem apsvērumiem izriet, ka ITSB no juridiskā viedokļa apmierinoši ir pierādījis, ka prasītāja 1998. gada 6. novembrī ir saņēmusi ar to pašu datumu datētu paziņojumu par iebildumiem un triju mēnešu termiņa sākšanos iespējamo apsvērumu iesniegšanai, kā arī Iebildumu nodaļas 1999. gada 22. septembra Lēmumu Nr. 799/1999, kam pievienota vēstule ar brīdinājumu, ka lēmumu var pārsūdzēt divu mēnešu laikā no tā paziņošanas dienas.

82 Šo secinājumu nevar atspēkot ar prasītājas vispārīgajiem apgalvojumiem, saskaņā ar kuriem "pieredze" liecinot, ka, par spīti telefaksa aparāta atskaitei, kas apstiprina nosūtīšanu, telefakss līdz adresātam var arī nenonākt.

83 Prasītāja turklāt nenorāda ne uz ko tādu, kas ļautu domāt, ka ITSB uzrādītās nosūtīšanas atskaites, it īpaši tās, kuras attiecas uz 1998. gada 6. novembra un 1999. gada 22. septembra telefaksu, nav saistītas ar nosūtītajiem dokumentiem. Gluži otrādi, kā jau iepriekš konstatēts, katra nosūtītā dokumenta lappušu skaits atbilst nosūtīšanas atskaites norādēm.

84 Turklāt jāatzīmē, ka pēc Apelāciju padomes 2002. gada 2. augusta aicinājuma iesniegt jebkādas norādes, kas liecinātu, ka 1998. gada 6. novembra paziņojums un Iebildumu nodaļas 1999. gada 22. septembra Lēmums Nr. 799/1999 nav darīts zināms, prasītāja, kā minētā padome to uzsver savā 2003. gada 13. februāra lēmumā, nav iesniegusi nedz pierādījuma elementus, nedz sava telefaksa aparāta saņemto un nosūtīto sūtījumu reģistru par attiecīgajām dienām, nedz paskaidrojusi, kādi iemesli lieguši tai šādi rīkoties. Tikai lietā T-128/03 prasītāja visbeidzot un pirmoreiz nāca klajā ar apgalvojumiem, ka tās telefaksa aparāts tolaik neesot bijis iestatīts tā, lai reģistrētu saņemtos un nosūtītos sūtījumus.

85 Šajos apstākļos, ņemot vērā 67. un 68. punktā minēto nosūtīšanas atskaites pierādošo raksturu, ir jāuzskata, no vienas puses, ka pa telefaksu nosūtītais 1998. gada 6. novembra paziņojums par to, ka sākas triju mēnešu termiņš iespējamo apsvērumu iesniegšanai, ir faktiskais minētā termiņa sākšanās datums un ka 1999. gada 6. februārī, tam beidzoties, ir sācies viena gada termiņš, kas paredzēts

lūguma par *restitutio in integrum* iesniegšanai. Pretēji prasītājas apgalvojumiem, proti — ka viena gada termiņš esot jāskaita no Iebildumu nodaļas lēmuma pieņemšanas dienas, t.i., no 1999. gada 22. septembra, — "neievēroto termiņu" Regulas Nr. 40/94 78. panta 2. punkta izpratnē nedrīkst uzskatīt par "laikposmu", kam nav iepriekš noteikta beigu punkta, jo tas šajā gadījumā jau bija sācies pirms minētā lēmuma pieņemšanas.

86 Tā kā lūgums par *restitutio in integrum* tika iesniegts 2000. gada 26. jūnijā, proti, vairāk nekā gadu pēc neievērotā trīs mēnešu termiņa beigām 1999. gada 6. februārī, Apelāciju pirmā padome ar 2002. gada 26. septembra lēmumu pamatoti noraidīja prasītājas iesniegto apelācijas sūdzību par Iebildumu nodaļas 2000. gada 25. oktobra lēmumu, ar ko minētais lūgums noraidīts kā iesniegts pēc Regulas Nr. 40/94 78. panta 2. punktā minētā termiņa beigām.

87 No otras puses, ir jāuzskata, ka, pa telefaksu nosūtot Iebildumu nodaļas 1999. gada 22. septembra Lēmumu Nr. 799/1999, faktiski sākās divu mēnešu apelācijas sūdzības termiņš, kas noteikts Regulas Nr. 40/94 59. pantā, un šis termiņš beidzās 1999. gada 22. novembrī. Līdz ar to ir skaidrs, ka prasītāja, iesniedzot savu apelācijas sūdzību un samaksājot apelācijas nodevu tikai 2000. gada 26. jūnijā, to ir izdarījusi par vēlu.

88 Šī secinājuma rezultātā zaudē pamatu prasītājas iebildumi, ko tā izvirzījusi, pamatojot savu prasību atcelt Apelāciju padomes 2003. gada 13. februāra lēmumu "un/vai" Apelāciju padomes 2003. gada 13. februāra lēmumu sakarā ar Regulas Nr. 2868/95 53. noteikuma pārkāpumu.

89 Ir zināms, ka, ar 2003. gada 13. februāra lēmumu noraidot prasītājas iesniegto apelācijas sūdzību ar pamatojumu, ka tā iesniegta par vēlu un tāpēc ir nepieņemama, Apelāciju padome 2003. gada 13. martā pieņēma lēmumu, kurā tā ne tikai laboja kļūdainus datus dažos aktos, bet arī pieņēma jaunu noraidījuma pamatojumu, proti, nodevas nomaksu pēc apelācijas sūdzības termiņa beigām, un līdz ar to jaunu rezolutīvo daļu, nosakot, ka apelācijas sūdzība uzskatāma par neiesniegtu, no kā izriet minētā apelācijas nodevas atmaksa saskaņā ar Regulas Nr. 2868/95 49. noteikuma 3.punktu.

90 Prasītāja apgalvo, ka, šādi rīkodamās, Apelāciju padome ir pārkāpusi Regulas Nr. 2868/95 53. noteikumu, kas ļauj labot tikai acīmredzamas kļūdas.

91 Regulas Nr. 2868/95 49. noteikumā un tā 2. punktā paredzēts "apelācijas sūdzības noraidījums nepieņemamības dēļ", turklāt jāatzīmē, ka Apelāciju padomes secīgi izraudzītie risinājumi abos gadījumos liecina par pozitīvu pieeju plaši izplatītai problemātikai, proti, vajadzībai noskaidrot, vai prasītāja, iesniedzot apelācijas sūdzību par Iebildumu nodaļas 1999. gada 22. septembra Lēmumu Nr. 799/1999, ir to darījusi par vēlu, ņemot vērā to pašu Regulas Nr. 40/94 59. pantā noteikto divu mēnešu termiņu.

92 Šajos apstākļos, neatkarīgi no tā, vai Apelāciju padome 2003. gada 13. marta lēmumu pieņēma, pārkāpjot vai nepārkāpjot Regulas Nr. 2868/95 53. noteikumu, tik un tā prasītājas pienākums bija pierādīt, ka minētā padome ir nepamatoti nospriedusi, ka prasītāja Regulas Nr. 40/94 59. pantā noteiktajā termiņā nav iesniegusi nedz apelācijas sūdzību, nedz samaksājusi par to nodevu, ko prasītāja patiešām nav izdarījusi, kā konstatēts šī sprieduma 53.–87. punktā.

93 Lai pamatotu savu lūgumu atcelt Apelāciju padomes 2003. gada 13. februāra lēmumu "un/vai" Apelāciju padomes 2003. gada 13. marta lēmumu, prasītāja izvirza iebildumu vēl vienā aspektā, apgalvojot, ka ir pārkāptas tās aizstāvības tiesības, jo tai līdz pat šīs prasības iesniegšanas dienai aizvien nav dota pieeja iebildumu procesa lietas materiāliem, ko tā lūgusi jau 2000. gada 26. jūnijā un arī 2002. gada 12. jūlijā.

94 Šajā sakarā ir vērts atgādināt, ka aizstāvības tiesību ievērošana ir vispārējs Kopienas tiesību princips, saskaņā ar kuru publisko varas iestāžu lēmumu adresātiem, kuru intereses tie būtiski skar, ir jāsniedz iespēja lietderīgi darīt zināmu savu viedokli (Pirmās instances tiesas 2000. gada 16. februāra spriedums lietā T-122/99 *Procter & Gamble*/ITSB (ziepju forma), *Recueil*, II-265. lpp., 42. punkts; Pirmās instances tiesas 2002. gada 27. februāra spriedums lietā T-34/00 *Eurocool Logistik*/ITSB (*EUROCOOL*), *Recueil*, II-683. lpp., 21. punkts; un Pirmās instances tiesas 2002. gada 27. februāra spriedums lietā T-79/00 *Rewe-Zentral*/ITSB (*LITE*), *Recueil*, II-705. lpp., 14. punkts).

95 Aizstāvības tiesību aizsardzības principu paredz arī Regulas Nr. 40/94 73. pants, saskaņā ar kuru ITSB lēmumi balstās tikai uz tādiem iemesliem vai pierādījumiem, par ko attiecīgajiem lietas dalībniekiem ir bijusi iespēja iesniegt savus apsvērumus (iepriekš minētais spriedums lietā par ziepju formu, 40. punkts, iepriekš minētais spriedums lietā *EUROCOOL*, 20. punkts, un *LITE*, 13. punkts), un šis noteikums attiecas uz pamatojumu gan par faktiem, gan par tiesībām, kā arī uz pierādījumu elementiem (Pirmās instances tiesas 2003. gada 3. decembra spriedums lietā T-16/02 *Audi*/ITSB (*TDI*), *Recueil*, II-5167. lpp., 71. punkts).

96 Šajā lietā jākonstatē, ka 2002. gada 2. augustā ITSB pa telefaksu ir nosūtījis prasītājai apstiprinājumus, kas apliecina, ka 1998. gada 6. novembra paziņojums par triju mēnešu termiņa sākšanos iespējamo apsvērumu iesniegšanai un it īpaši Iebildumu nodaļas 1999. gada 22. septembra Lēmums Nr. 799/1999 ir nosūtīti pareizi, un ir aicinājusi prasītāju iesniegt savus apsvērumus par šiem dokumentiem, ko tā izdarījusi ar vēstuli, kas datēta ar 2002. gada 2. oktobri.

97 Līdz ar to ir zināms, ka prasītāja ir iepazinusies ar faktisko pierādījumu, kas ir ITSB 2003. gada 13. februāra un 13. marta lēmumu pamatā, un ir iesniegusi par to savus apsvērumus, līdz ar to tā nevar pamatoti argumentēt aizstāvības tiesību pārkāpumu. Šajā aspektā nav nozīmes tam, ka 2003. gada 4. jūlijā, t.i., pēc prasības iesniegšanas lietā T-128/03, prasītāja ir saņēmusi citus iebildumu procesa lietas materiālus, tai skaitā, konkrēti, 1999. gada 3. jūnija un 2000. gada 11. janvāra telefaksu, kuru saņemšanu minētajos datumos tā noliedz.

98 Visbeidzot ir jāatzīmē — prasītāja min faktu, ka Iebildumu nodaļa savā 2000. gada 25. oktobra lēmumā nav izskatījusi lūgumu par *restitutio in integrum*, ciktāl tā attiecas uz apelācijas sūdzību par šīs nodaļas 1999. gada 22. septembra lēmumu, un ka prasītāja vēl aizvien gaida lēmumu šajā jautājumā.

99 Patiesībā šķiet, ka Iebildumu nodaļa saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 78. panta 4. punktu ir atzinusi, ka tās kompetencē nav izskatīt šo lūguma par *restitutio in integrum* daļu, uzskatot, ka to var izskatīt vienīgi Apelāciju padomes.

100 No lietas materiāliem izriet, ka prasītāja nav cēlusi iebildumus pret šādu risinājumu. Tādējādi tā ar 2000. gada 22. novembra vēstuli ir lūgusi ITSB, lai lēmumu par *restitutio in integrum* pieņem kāda no Apelāciju padomēm, ciktāl tas attiecas uz termiņa neievērošanu apelācijas sūdzībai par Iebildumu nodaļas 1999. gada

22. septembra lēmumu. Prasītājas argumentu kopsavilkumā, kas iekļauts Apelāciju padomes 2002. gada 26. septembra lēmumā par prasītājas iesniegto apelācijas sūdzību par Iebildumu nodaļas 2000. gada 25. oktobra lēmumu, par to nav nekādas norādes.

101 Līdz ar to ir jākonstatē, ka 98. punktā minētā situācija neatbilst strīda priekšmetam lietā T-128/03 un ka vienkāršus prasītājas apgalvojumus bez skaidrām un precīzām norādēm par iespējamiem Regulas Nr. 40/94 un Regulas Nr. 2868/95 noteikumu pārkāpumiem nevar uzskatīt par atcelšanas pamatu nedz lietā T-128/03, nedz lietā T-380/02.

102 No visiem iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka prasītājas iesniegtās prasības ir pilnībā jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

103 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājam spriedums nav labvēlīgs, tam jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar ITSB prasījumiem. Turpretim, tā kā persona, kas iestājusies lietā, savā atbildes rakstā neizvirzīja prasījumus par tiesāšanās izdevumu atlīdzināšanu, tā savus tiesāšanās izdevumus sedz pati.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA

(piektā palāta)

nospriež:

1) **prasību noraidīt;**

2) **prasītāja sedz savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzina tiesāšanās izdevumus, kas radušies Iekšējā tirgus saskaņošanas birojam (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB);**

3) ***Chipita International SA* sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.**

Vilaras Martins Ribeiro Jürimäe

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2005. gada 19. aprīlī.

Sekretārs Priekšsēdētājs

H. Jung M. Vilaras